

De enige die overbleef

Van Riley Sager verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De laatste meisjes
Mijn laatste leugen
Sluit alle deuren
Voor het donker thuis
Overleef de nacht

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Riley Sager

De enige die overbleef

Vertaald door Roelof Posthuma

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6616 1

© 2023 Todd Ritter

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Roelof Posthuma

Oorspronkelijke titel *The Only One Left*

Oorspronkelijke uitgever Dutton

Omslagontwerp Kaitlin Kall

Omslagillustratie © Klif: Nicol Grespi/EyeEm/Getty Images;

huis: Imogen Seed/Millennium Images, UK

Omslagbewerking Studio Jan de Boer

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn gezin

We zijn weer bij de schrijfmachine, Lenora zit in haar rolstoel en ik sta naast haar en leg haar linkerhand op de toetsen. Er zit een nieuw vel papier in de slede, ter vervanging van het blad van gisteravond. Dat ligt nu met de tekst naar boven gekeerd op het bureau, als gedeeltelijke transcriptie van ons gesprek.

*Ik wil je alles vertellen
dingen die ik nooit iemand anders heb verteld
ja over die nacht
omdat ik jou vertrouw*

Maar ik vertrouw Lenora niet.

Niet helemaal.

Ze kan maar zo weinig en wordt toch van zoveel beschuldigd, en ik word verscheurd door de wens haar te beschermen en de drang haar te verdenken.

Maar als ze mij wil vertellen wat er is gebeurd, ben ik bereid te luisteren.

Ook al vrees ik dat het voornamelijk leugens zullen zijn.

Of, nog erger, de hele afschuwelijke waarheid.

De vingers van Lenora's linkerhand trommelen op de toetsen. Ze popelt om te beginnen. Ik haal diep adem en help haar de eerste zin te typen.

Wat ik me vooral herinner

Wat ik me vooral herinner – waar ik nog steeds nachtmerries van heb – is het moment waarop het bijna voorbij was.

Ik herinner me het geloei van de wind toen ik het terras op stapte. In gierende vlagen kwam die van de oceaan, huilde over de kliffen en sloeg me recht in mijn gezicht. Wankelend op mijn voeten had ik het gevoel door een onzichtbare, onverzettelijke menigte te worden teruggeduwd naar het landhuis.

De laatste plek waar ik wilde zijn.

Grommend zette ik me schrap en begon het terras over te steken, dat glibberig was van de regen. Het regende dat het goot en de druppels waren zo koud dat ze stuk voor stuk aanvoelden als naalden. Vrijwel onmiddellijk ontwaakte ik uit de roes waar ik in had gezeten. Ik was plotseling alert, begon dingen op te merken.

Mijn nachthemd, vol rode vlekken.

Mijn handen, warm en plakkerig van het bloed.

Het mes, nog steeds in mijn vuist.

Ook dat was bebloed geweest, maar werd nu snel schoongespoeld door de koude regen.

Ik bleef vechten tegen de wind, die terugvocht, en hapte bij iedere harde regendruppel naar adem. Voor me lag de oceaan, die, door de storm opgezweept tot razernij, zijn golven

kapotsmeet tegen de voet van het klif, vijftien meter lager. Alleen de zware marmeren balustrade langs het hele terras scheidde me van de duistere afgrond van de zee.

Toen ik bij de balustrade kwam, maakte ik een krankzinnig, vreemd gesmoord geluid. Half lach, half snik.

Het leven dat ik tot een paar uur geleden had gekend was nu voor altijd verdwenen.

Net als mijn ouders.

Maar op dat moment, tegen de balustrade geleund met het mes in mijn hand, met de harde wind in mijn gezicht en de ijskoude regen als een gesel op mijn bloedbevlekte lichaam, voelde ik alleen opluchting. Ik wist dat ik snel van alles bevrijd zou zijn.

Ik draaide me om naar het landhuis. Elk raam van elke kamer was verlicht. Fonkelend als de kaarsen op mijn verjaardagstaart met laagjes, acht maanden eerder. Het zag er mooi uit, zo verlicht. Elegant. Al dat geld dat glinsterde achter de smetteloze glaspanelen.

Maar ik wist dat schijn kon bedriegen.

Dat zelfs gevangenis gezellig konden lijken als ze op de juiste manier verlicht werden.

Binnen gilte mijn zus. Uithalen vol afschuw die rezen en dalen als een sirene. Het soort gegil dat je hoort wanneer er iets onvoorstelbaar ergs is gebeurd.

Wat ook zo was.

Ik keek naar het mes, dat nog steeds in mijn hand geklemd zat en nu blinkend schoon was. Ik kon het nog een keer gebruiken. Een laatste uithaal. Een laatste steek.

Ik kon mezelf er niet toe brengen. In plaats daarvan gooide ik het mes over de balustrade en zag het in de brekende golven ver onder me verdwijnen.

Terwijl mijn zus maar bleef gillen, verliet ik het terras en ging naar de garage om een stuk touw te pakken.

Dat is mijn herinnering – en waar ik over gedroomd had toen ik jou wakker maakte. Ik werd zo bang omdat het voelde alsof het allemaal opnieuw gebeurde.

Maar dat is niet waar jij het meest nieuwsgierig naar bent, hè?

Jij wilt weten of ik echt zo slecht ben als iedereen zegt.

Het antwoord is nee.

En ja.

EEN

Het kantoor staat aan Main Street, ingeklemd tussen een schoonheidssalon en een winkelpand dat achteraf bezien profetisch aan doet. Toen ik hier voor mijn eerste sollicitatiegesprek kwam, was het een reisbureau, met posters voor de ramen die vrijheid, ontsnapping en zonneshijn beloofden. Bij mijn laatste bezoek, toen ik te horen kreeg dat ik geschorst werd, was de winkel leeg en donker. Nu, zes maanden later, zit er een aerobicsstudio in, en ik heb geen idee wat dat zou kunnen betekenen.

In het kantoor wacht meneer Gurlain me op aan een bureau achter in een ruimte die duidelijk bedoeld is als winkel. Zonder de schappen, kassa's en vitrines met producten is de ruimte te groot en te leeg als kantoor voor slechts één persoon. Het geluid van de deur die achter me dichtslaat echoot onnatuurlijk luid door het holle pand.

'Hallo Kit,' zegt mijn baas op een veel vriendelijker toon dan tijdens mijn laatste bezoek. 'Heel fijn om je weer te zien.'

'Insgelijks,' lieg ik.

Ik heb me nooit op mijn gemak gevoeld bij Gurlain. De lange, magere man met zijn ietwat havikachtige voorkomen zou heel goed de directeur van een begrafenisonderneming kunnen zijn. Wel passend als je bedenkt wat meestal het volgende station is voor degenen die gebruikmaken van de diensten van het bureau.

Gurlains Zorg aan Huis is gespecialiseerd in langdurige zorgverlening met inwoning – een van de weinige bureaus in Maine die dat doen. Aan de muren van het kantoor hangen posters met glimlachende verpleegkundigen, hoewel de meeste medewerkers van het bureau eigenlijk geen recht hebben op die titel, net zomin als ik.

‘Je bent nu een verzorger,’ vertelde Gurlain me tijdens dat eerste noodlottige bezoek. ‘Je verpleegt niet. Je verzórgt.’

Het actuele dienstrooster van verzorgers hangt op een mededelingenbord achter zijn bureau en laat zien wie er beschikbaar is en wie op dat moment een cliënt verzorgt. Ooit stond mijn naam daartussen – nooit beschikbaar, altijd iemand aan het verzorgen. Ik was er trots op. Als iemand me vroeg wat voor werk ik deed, deed ik Gurlain zo goed mogelijk na en antwoordde: ‘Ik ben verzorger.’ Het klonk nobel. Bewonderenswaardig. Mensen keken me daarna met meer respect aan, wat me de indruk gaf dat ik eindelijk een levensdoel had gevonden. Als slimme maar in niemands ogen briljante leerling worstelde ik me door de middelbare school heen en vroeg me na mijn eindexamen af wat ik met mijn leven aan moest.

‘Je bent goed met mensen,’ zei mijn moeder nadat ik uit de typekamer van een kantoor was ontslagen. ‘Misschien zou je het best iets met verpleging kunnen doen.’

Maar om verpleegkundige te worden was meer scholing nodig.

En dus werd ik het op een na beste.

Totdat ik het verkeerde deed.

En nu ben ik hier, en voel ik me gespannen, prikkelbaar en moe. Zo ontzettend moe.

‘Hoe gaat het, Kit?’ vraagt Gurlain. ‘Ontspannen en opgefrist, hoop ik? Niets beter voor de geest dan een beetje vrije tijd.’

Ik heb echt geen idee hoe ik moet reageren. Voel ik me ontspannen nadat ik zes maanden geleden zonder doorbetaling werd geschorst? Is het verfrissend om weer in de slaapkamer van mijn kindertijd te moeten slapen en op eieren te moeten lopen bij mijn zwijgende en boze vader die elk contact tussen ons kleurt met zijn teleurstelling?

Genoot ik van de onderzoeken van het bureau, van het ministerie van Volksgezondheid en Sociale Zaken, de politie? Het antwoord op al deze vragen is nee.

Maar ik laat er niets van los tegenover mijn werkgever en zeg alleen maar: ‘Ja.’

‘Mooi zo,’ antwoordt hij. ‘Nu we al die onplezierigheden achter ons hebben, is het tijd voor een nieuwe start.’

Ik steiger. Onplezierigheden. Alsof het allemaal alleen maar een klein misverstand was. De waarheid is dat ik twaalf jaar bij het bureau had gewerkt. Ik stelde eer in mijn werk. Ik was goed in wat ik deed. Ik zórgde met liefde voor mensen. Maar toen er ook maar iets verkeerd ging, behandelde Gurlain me onmiddellijk als een misdadiger. Hoewel ik van alle verdenkingen van wandaden ben gezuiverd, heeft de hele beproeving me woedend en bitter gemaakt. Vooral tegenover hem.

Het was nooit mijn bedoeling naar het bureau terug te keren. Maar mijn zoektocht naar nieuw werk is op niets uitgelopen. Ik heb tientallen sollicitatieformulieren ingevuld voor banen die ik niet wilde, maar voelde me niettemin terneergeslagen toen ik geen enkele uitnodiging voor een gesprek kreeg. Vakkenvullen in de supermarkt. Achter de kassa in een drogisterij. Hamburgers bakken bij die nieuwe McDonald’s met speelplaats bij de snelweg. Op dit ogenblik is Gurlain Zorg aan Huis mijn enige optie. En hoewel ik Gurlain haat, haat ik werkloosheid nog meer.

‘Hebt u een nieuwe opdracht voor me?’ vraag ik, om het zo snel mogelijk af te handelen.

‘Heb ik,’ antwoordt hij. ‘De patiënt heeft jaren geleden een aantal hersenbloedingen gehad en moet constant verzorgd worden. Ze had een fulltimeverpleegkundige – privé – die vrij plotseling is vertrokken.’

‘Constante verzorging. Dat betekent...’

‘Dat je bij haar zou moeten wonen, ja.’

Ik knik om mijn verbazing te verbergen. Ik dacht dat hij me voor

mijn eerste nieuwe opdracht in de gaten zou willen houden, en me een van die negen-tot-vijftaken zou geven, zo'n dagje-op-pad-met-een-oudere, dat het bureau soms tegen korting aan de buurtbewoners aanbood. Maar dit klinkt als een echte opdracht.

'Je krijgt natuurlijk kost en inwoning,' ging Gurlain verder. 'Maar je zou vierentwintig uur per dag in dienst zijn. Als je vrije tijd nodig hebt, moet je dat zelf met de patiënt regelen. Heb je interesse?'

Natuurlijk heb ik interesse. Maar ik heb nog honderd vragen die me ervan weerhouden direct ja te zeggen. Ik begin met een eenvoudige, maar belangrijke vraag. 'Wanneer zou die baan beginnen?'

'Nu. En hoelang het wordt... Nou ja, als je goed werk levert, zie ik geen reden waarom je niet zou kunnen doorgaan tot je niet meer nodig bent.'

Met andere woorden, totdat de patiënt sterft. De wrede realiteit van de inwonende verzorger is dat het werk altijd tijdelijk is.

'En waar is het?' vraag ik, in de hoop dat het in een uithoek van de staat is. Hoe verder weg, hoe beter.

'Iets buiten de stad.' Het antwoord laat al mijn hoop vervliegen. Maar een seconde later is die terug, als hij eraan toevoegt: 'Op de Cliffs.'

Op de Cliffs. Daar wonen alleen maar belachelijk rijke mensen, in reusachtige huizen op rotsachtige kliffen met uitzicht over de oceaan. Ik zit met gebalde vuisten op mijn schoot, mijn vingernagels boren zich in mijn handpalmen. Dit is onverwacht. Een kans om het armoedige boerenhuisje waar ik ben opgegroeid onmiddellijk te verruilen voor een huis op de Cliffs? Het lijkt allemaal te mooi om waar te zijn. En dat moet het ook wel zijn. Niemand zegt zo'n baan op als er geen groot probleem is.

'Waarom is die verpleegkundige vertrokken?'

'Ik heb geen idee,' antwoordt hij. 'Ik heb alleen gehoord dat het moeilijk was om een geschikte vervanger te vinden.'

'Is de patiënt...?' Ik stop. Ik kan niet zeggen 'moeilijk', ook al wil ik dat woord het liefst gebruiken. '... iemand die behoefte heeft aan gespecialiseerde zorg?'

‘Ik denk niet dat haar toestand het probleem is, hoe broos die wellicht ook is,’ zegt Gurlain. ‘Het draait eerlijk gezegd om de reputatie van de patiënt.’

Ik verschuif op mijn stoel. ‘Om wie gaat het dan?’

‘Lenora Hope.’

Ik heb die naam in geen jaren meer gehoord. Minstens tien jaar niet meer. Misschien twintig. En nu die genoemd wordt, kijk ik verast op. Eigenlijk ben ik meer dan verrast. Verbijsterd. Een emotie waarvan ik niet weet of ik die eerder heb gevoeld. Maar nu is die er, een soort zenuwchok die achter mijn ribben klapwiekt als een vogeltje in een kooi.

‘Dé Lenora Hope?’

‘Ja.’ Hij snuift, alsof het een belediging is om ook maar enigszins verkeerd begrepen te worden.

‘Ik had er geen idee van dat ze nog leefde.’

Toen ik jonger was, besepte ik niet eens dat Lenora Hope echt bestond. Ik dacht dat ze een mythe was die kinderen hadden bedacht om elkaar bang te maken. Het schoolpleinrijmpje dat ik na mijn kindertijd vergeten was, dringt mijn geheugen binnen:

At seventeen, Lenora Hope

Hung her sister with a rope

Als je alle lichten uitdeed, voor de spiegel ging staan en het versje opzei, kon Lenora zelf in het glas verschijnen, zwoeren een paar oudere meisjes. En als dat gebeurde, was het uitkijken geblazen, want het betekende dat jouw gezin als volgende aan de beurt was. Ik geloofde het nooit. Ik wist dat het alleen maar een variant was op Bloody Mary, een puur verzinsel, wat betekende dat ook Lenora Hope niet echt was.

Ik was al een tiener toen ik de waarheid hoorde.

Lenora Hope bestond niet alleen echt, maar ze kwam ook uit de buurt en leidde een bevoorrecht leven in een landhuis een paar kilometer buiten de stad.

Totdat ze op een avond doordraaide.

Stabbed her father with a knife

Took her mother's happy life

‘Ze is nog springlevend,’ zegt Gurlain.

‘Dan moet ze al stokoud zijn.’

‘Ze is eenenzeventig.’

Dat lijkt haast onmogelijk. Ik had altijd aangenomen dat de moorden in een andere eeuw waren gepleegd. In een tijdperk van hoepeljurken, gaslampen, paarden en koetsen. Maar als Gurlain gelijk heeft, betekent het dat het familiedrama van de Hopes al met al niet eens zo lang geleden had plaatsgevonden.

Ik maak het sommetje in mijn hoofd, en kom erop uit dat de moorden in 1929 werden gepleegd. Nog maar vierenvijftig jaar geleden. De datum neemt zijn plek in, net als de laatste regels van het rijmpje:

‘It wasn't me,’ Lenora said

But she's the only one not dead

En dat is kennelijk nog steeds het geval. De beruchte Lenora Hope is levend, maar niet zo wel, en ze heeft verzorging nodig. Mijn verzorging, als ik de opdracht wil. Wat ik niet wil.

‘Is er niets anders beschikbaar? Geen andere nieuwe patiënten?’

‘Ik ben bang van niet,’ zegt Gurlain.

‘En er is geen andere verzorger beschikbaar?’

‘Ze zijn allemaal al geboekt.’ Hij zet zijn vingertoppen tegen elkaar. ‘Heb je een probleem met die opdracht?’

Ja, ik heb een probleem. Meer dan één, beginnend met het feit dat mijn baas kennelijk nog steeds denkt dat ik schuldig ben. Maar zonder verder bewijs heeft hij geen wettelijke basis om me te ontslaan. Aangezien de schorsing me niet heeft weggewerkt, probeert

hij het nu door me met de zorg voor de massamoordenaar van deze stad op te zadelen.

‘Ik wil gewoon niet...’ Hakkelend probeer ik de juiste woorden te vinden. ‘Als ik bedenken wat ze gedaan heeft, geloof ik niet dat ik me op mijn gemak zou voelen bij de verzorging van iemand als Lenora Hope.’

‘Ze is nooit voor enige misdaad veroordeeld,’ antwoordt Gurlain. ‘Omdat haar schuld nooit is bewezen, moeten we er wel van uitgaan dat ze onschuldig is. Als er iemand is die daar begrip voor heeft, dan ben jij het wel, dacht ik zo.’

In de aerobicsstudio naast het kantoor begint de muziek, die dof door de scheidingsmuur dringt. ‘Physical’ van Olivia Newton-John. Gaat niet over aerobics, hoewel ik wil wedden dat de huisvrouwen die in modieuze gescheurde sweatshirts en beenwarmers hun oefeningen doen zich daar niet druk om maken. Zij zijn gewoon blij om hun geld te kunnen verspillen aan de bestrijding van middelbare vetrolletjes. Een luxe die ik me niet kan veroorloven.

‘Je weet hoe het werkt, Kit,’ merkt Gurlain op. ‘Ik wijs de opdrachten toe, de verzorgers voeren ze uit. Als je daar een probleem mee hebt, dan stel ik voor dat we voorgoed afscheid van elkaar nemen.’

Ik zou niets liever willen. Maar ik heb ook een baan nodig. Welke baan dan ook.

Ik moet mijn spaarrekening weer vullen, die vrijwel leeg is.

En bovenal moet ik bij mijn vader weg zien te komen, die al deze zes maanden nauwelijks met me heeft gepraat. Ik herinner me de laatste volledige zin die hij in mijn richting slingerde nog zo scherp dat je je eraan zou kunnen snijden. Hij zat voor een onaangeroerd ontbijt aan de keukentafel de ochtendkrant te lezen. Plotseling liet hij de krant zakken en wees naar de kop op de voorpagina.

Toen ik ernaar keek was het alsof ik zweefde. Alsof dit niet mij overkwam, maar iemand die mij speelde in een slechte tv-film. Bij het artikel stond mijn foto uit het jaarboek van school. Geen beste foto. Ik probeerde een glimlach te produceren voor de opgezette

blauwe achtergrond in de gymzaal, die er, omgezet in inktpuntjes, modderig en grijs uitzag. Mijn laagjeskapsel op de foto zag er precies zo uit als ik het die ochtend droeg. Verdoofd door de schok was mijn eerste gedachte dat ik iets aan mijn haar moest doen.

‘Wat ze zeggen is niet waar, Kit-Kat,’ zei mijn vader, alsof hij mijn gevoelens probeerde te sparen.

Maar zijn woorden pasten niet bij zijn ontstelde gezicht. Ik wist dat hij het niet omwille van mij zei, maar voor zichzelf. Hij probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat het niet waar was.

Hij gooide de krant in de prullenbak en ging zonder nog een woord te zeggen de keuken uit. Sindsdien heeft mijn vader niet veel meer tegen me gezegd. Ik denk weer aan die lange, gespannen, verstikkende stilte en zeg: ‘Ik doe het. Ik neem de opdracht aan.’

Ik hou mezelf voor dat het niet zo vreselijk zal zijn. Het is maar een tijdelijke baan. Hooguit een paar maanden. Totdat ik genoeg geld heb gespaard om ergens anders heen te gaan. Ergens waar het beter is. Ergens ver hiervandaan.

‘Uitstekend,’ zegt Gurlain zonder een spoor van enthousiasme. ‘Je moet je zo snel mogelijk melden voor dienst.’

Ik krijg een routebeschrijving naar het huis van Lenora Hope, een telefoonnummer voor het geval ik het niet zou kunnen vinden en een knikje van mijn baas ten teken dat de zaak is geregeld. Voor vertrek werp ik een snelle blik op het mededelingenbord achter het bureau. Er zitten op dit moment drie verzorgers zonder opdrachten. Er zijn dus toch anderen beschikbaar. Het is me wel duidelijk waarom mijn baas daarover loog.

Ik word nog steeds gestraft omdat ik het protocol heb overtreden en de onberispelijke reputatie van het bureau heb aangetast.

Maar als ik door de deur de bijtende oktoberkou van Maine weer in stap, bedenk ik nog een reden waarom ik deze opdracht heb gekregen. En die is nog ijzinglekkender dan het weer.

Gurlain heeft mij gekozen omdat Lenora Hope de enige patiënt is bij wie niemand erom zal malen als ik die ombreng – zelfs de politie niet.

TWEE

Het kost me minder dan een uur om mijn spullen bij elkaar te rapen. Ik heb al snel geleerd dat een verzorger met weinig bagage moet leven. Een medische tas, een koffer en een doos. Meer is niet nodig.

De medische tas bevat het gereedschap van mijn beroep. Koorts-thermometer, bloeddrukmeter, stethoscoop. Mijn ouders gaven me de zwartleren draagtas toen ik bij Gurlain Zorg aan Huis begon. Twaalf jaar later gebruik ik hem nog steeds, hoewel de rits hapert en het leer aan de hoeken gebarsten is.

Mijn toiletta's en kleren zitten in de koffer. Neutrale broeken en vestjes die geen aanstoot geven en al tien jaar uit de mode zijn. Ik heb het lang geleden opgegeven er modieus bij te lopen. Comfort en zuinigheid doen er meer toe.

De doos zit vol boeken. Vooral paperbacks. Ze waren ooit van mijn moeder en vertonen de liefdevolle slijtageplekken van een boekenwurm.

‘Als er een boek in de buurt is ben je nooit alleen,’ zei ze altijd. ‘Echt nooit.’

Ik waardeer het sentiment, maar ik weet dat het een leugen is. Ik ben zes maanden lang omringd geweest door boeken, en ik heb me niet eerder zo alleen gevoeld.

Alles is ingepakt, en ik gluur de gang in om er zeker van te zijn dat de weg vrij is naar de achterdeur in de keuken. Mijn vader is thuisge-

komen voor de lunch, zoals hij soms doet als hij dicht bij huis werkt. Hij is nu in de woonkamer, eet een broodje en kijkt diep weggezakt in zijn relaxfauteuil televisie.

Het afgelopen halfjaar zijn wij tweeën experts in mijddgedrag geworden. Er zijn hele weken voorbijgegaan waarin we elkaar niet zagen. Ik bleef meestal in mijn kamer en waagde me alleen naar de keuken wanneer ik er zeker van was dat mijn vader naar zijn werk was, sliep of uit was met de vriendin van wie ik niets mag weten. We zijn niet aan elkaar voorgesteld. Ik weet alleen van haar bestaan omdat ik hen vorige week in de woonkamer hoorde praten en verrast was de stem van een andere vrouw in huis te horen. De avond daarop sloop mijn vader als een schooljongen naar buiten, ofwel omdat hij te bang was om toe te geven dat hij weer aan het daten was, ofwel omdat hij uit schaamte niet wilde riskeren dat ik zijn nieuwe vriendin tegen het lijf zou lopen.

Nu ben ik degene die naar buiten sluipt. Op mijn tenen loop ik tweemaal naar mijn auto, een keer voor de koffer en de medische tas, en een keer voor de doos met boeken. Bij de tweede keer zie ik Kenny tegen mijn Ford Escort leunen.

Hij had me kennelijk met de koffer gezien en is uit het buurhuis naar buiten gekomen om poolshoogte te nemen. ‘Ga je verhuizen?’ vraagt hij met een blik op de doos in mijn handen.

‘Voor nu, ja,’ zeg ik. ‘Misschien voorgoed. Ik heb een nieuwe opdracht.’

‘Ik dacht dat je ontslagen was.’

‘Geschorst. Dat is net afgelopen.’

‘O.’ Kenny fronst, wat vreemd is voor hem. Meestal heeft hij alleen een wellustige, hongerige blik in zijn ogen. ‘Vluggertje voordat je gaat?’

Kijk, dát is de Kenny aan wie ik gewend ben geraakt sinds we in mei met elkaar naar bed begonnen te gaan. Net als ik zit hij momenteel zonder werk en woont hij bij zijn ouders. Anders dan ik is Kenny nog maar twintig. Hij is mijn *dirty secret*. Of waarschijnlijk ben ik meer het zijne.